

Widen your Tent

Thoughts on Life,
Integrity & Joy

RABBI MICHA BERGER

BASED ON RAV SHIMON SHKOP'S INTRODUCTION TO SHAAREI YOSHER

Mosaica Press, Inc.
© 2019 by Mosaica Press
Typeset by Brocha Mirel Strizower

ISBN-10: 1-946351-55-5
ISBN-13: 978-1-946351-55-5

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the publisher.

Published by:
Mosaica Press, Inc.
www.mosaicapress.com
info@mosaicapress.com

1

Introduction to Shaarei Yosher

This is Rav Shimon Shkop's introduction to his magnum opus. In it, he discusses the essentials of how the Torah teaches us to live. After we let Rav Shimon speak for himself, we can explore possible ways to understand his words and to further derive from his thoughts ways of applying them to our own lives.

1.1

PARAGRAPH 1

Blessed shall be the Creator, and exalted shall be the Maker, Who created us in His “Image” and in the likeness of His “Structure,” and planted eternal life within us, so that our greatest desire should be to benefit others, to individuals and to the masses, now and in the future in imitation of the Creator (so to speak).

For everything He created and formed was according to His Will (may it be blessed)¹ only to be good to the creations.

So too His Will is that we walk in His Ways. As it says, “and you shall walk in His Ways.”²

יתברך הבורא ויתעלה
היוצר שבראנו בצלמו
ובדמות תבניתו, וחיי
עולם נטע בתוכנו שיהיה
אדיר חפצנו, להיטיב עם
זולתנו, ליחיד ולרבים
בהוה ובעתיד בדמות
הבורא כביכול.

שכל מה שברא ויצר
היה רצונו יתברך רק
להיטיב עם הנבראים,
כן רצונו יתברך שנהלך
בדרכיו כאמור “וְהִלַּכְתָּ
בְּדַרְכָּיו,”

1 All honorifics, such as “may it be blessed” and “may His memory be a blessing” appear in the original as acronyms of common idioms that the reader could read without losing their train of thought. Since this is impossible in translation, I chose to hereafter omit them. For similar reasons, “Moshe our teacher” or “Moshe our teacher, peace be upon him,” I usually rendered simply “Moshe” for readability.

2 *Devarim* 28:9.

That is, that we, the select of what He made—should constantly hold as our purpose to sanctify our physical and spiritual abilities, for the good of the many, according to our abilities. In my opinion, this whole concept is included in Hashem’s mitzvah [of] “Be holy, [for I am Holy].”³

The Midrash says about this verse: “Can it [truly] be ‘like Me’? This is why it continues, ‘For I am Holy,’⁴ to teach that My Sanctity is above yours.”⁵

And about the foundation of this mitzvah of sanctity, the *Toras Kohanim* states, “Be holy’—be separate.”

Nachmanides, in his commentary on the Torah, explains at length this principle of “avoidance” as it is stated in this mitzvah, that it is an avoidance of excessive comfort and pleasure—even if they are actions that are not prohibited to us.

היינו, שנהיה אנחנו בחירי יצוריו, מגמתנו תמיד להקדיש כוחותינו הגופניים והרוחניים לטובת הרבים, כפי ערכנו, ולדעתי כל ענין זה נכלל במצות ה' של "קְדָשִׁים תִּהְיוּ."

דהנה במדרש ויקרא פרק כ"ד אמור על מקרא זה: "יכול כמוני? תלמוד לאמר 'כי קדוש אני', קדושתי למעלה מקדושתכם,"

וביסוד מצוה זו של קדושה איתא בתורת כהנים: "קְדָשִׁים תִּהְיוּ" פרושים תהיו,"

והרמב"ן ז"ל בפירושו על התורה האריך לבאר ענין פרישות האמור במצוה זו שהוא להתרחק מן הנאות ותענוגים יתירים, אף על פי שהם מעשים שאינן אסורים לנו,

3 *Vayikra* 19:2.

4 *Vayikra Rabbah, Emor* 24:9.

5 *Ibid.*

In an illustrative statement, he writes that it is possible for a person to be disgusting within the technical framework of Torah law; see his holy words there.

According to this, it would seem the Midrash is incomprehensible.

What relevance does the concept of “avoidance” have to being similar to the Holy One? The verse tells us with regard to this that His Will is not like this, as it says, “Can it [truly] be ‘like Me?’ This is why it continues, ‘For I am holy,’ to teach that My sanctity is higher than yours.”

It is exceedingly difficult to understand “My sanctity is higher than yours.” This explanation is incumbent upon us to understand—in truth there is some similarity in the holiness He expects of us to His [Holiness], except that His Holiness is more general and inclusive.

If we say that the essential idea of the holiness He demands of us (in this mitzvah of “be holy”) is distance from the permissible, that kind of holiness has nothing to do with Hashem.

ובציוור מבליט אומר
שאפשר לאדם להיות
נבל ברשות התורה ועיין
שם בדבריו הקדושים

ועל פי זה לכאורה דברי
המדרש אינם מובנים,

איך שייך בענין פרישות
להתדמות להקב"ה שעל
זה השמיענו הכתוב
שלא כן רצונו יתברך,
שהרי אומר "יכול כמוני?
תלמוד לאמר 'כי קדוש
אני', קדושתו למעלה
מקדושתכם",

וביותר קשה להבין מה
שמסיק "קדושתו למעלה
מקדושתכם", דבמובן
זה עלינו להבין, דבאמת
יש דמיון בהקדושה שה'
דורש מאתנו לקדושתו
יתברך, אלא שקדושתו
יותר כוללת ומקפת,

ואם נאמר דעיקר מובן
הקדושה, שה' דורש
מאתנו במצוה זו של
"קדשים תהיו" להתרחק
מן המותרות, קדושה זו
אינה מתיחסת כלל
לה' יתברך.

And so, it appears to my limited understanding that this mitzvah includes the entire foundation and root of the purpose of our lives. All of our work and effort should constantly be sanctified to benefiting the community. We should not use any act, movement, or get benefit or enjoyment that doesn't have in it some element of helping another. And as understood, all holiness is being set apart for an honorable purpose.

Behold, when a person straightens his path and strives constantly to make his lifestyle dedicated to the community, then anything he does even for himself, for the health of his body and soul, he also associates to the mitzvah of being holy. For through this he can also benefit the masses. Through the good he does for himself he can benefit the many who rely on him. But if he derives benefit from some kind of permissible thing that isn't needed for the health of his body and soul, that benefit is in opposition to holiness. For with this he benefits himself, as he imagines at that moment, but to no one else does it have any value.

לכן נראה לפי עניות דעתי, שבמצוה זו כלול כל יסוד ושורש מגמת תכלית חיינו, שיהיו כל עבודתנו ועמלנו תמיד מוקדשים לטובת הכלל, שלא נשתמש בשום מעשה ותנועה, הנאה ותענוג שלא יהיה בזה איזה ענין לטובת זולתנו, וכמובן בכל הקדשות שהוא התיחדות למטרה נכבדה,

והנה כשהאדם מישר הליכותיו ושואף שתמיד יהיו דרכי חיו מוקדשים להכלל, אז כל מה שעושה גם לעצמו להבראת גופו ונפשו הוא מתייחס גם כן אל מצות קדושה, שעל ידי זה יטיב גם לרבים, שבטובתו לעצמו הוא מטיב עם הרבים הצריכים לו, אבל אם הוא נהנה הנאה מן סוג המותריות, שאינן דרושות להבראת גופו ונפשו, הנאה זו היא נגד הקדושה, שבזה הוא מטיב לעצמו לרגע לפי דמיונו, ולזולתו אין שום תועלת.

And based on what we have explained, the thesis of the mitzvah of avoidance is essentially the same as the underlying basis of the mitzvah of holiness, which is practically recognizable in the ways a person acts. But with insight and the calling of spirituality, this mitzvah broadens to include everything a person causes or does even between him and the Omnipresent.

In relation to this, this holiness is comparable to the Holiness of the Creator in whatever small resemblance. Just as the Act of the Holy One in all of Creation, and in each and every moment that He continues to cause the universe to exist; all His actions are sanctified to the good of others, so too it is His Will that our actions be constantly sanctified to the good of the community, and not personal benefit.

ועל פי דרך זה ענין מצוה של פרישות הוא תמצית מיסוד מצות קדושה, הנכרת בפועל בדרכי ההנהגה של האדם, אבל ברעיון ושאיפת הרוח מתרחבת מצוה, זו גם על כל מפעליו ומעשיו של האדם גם בינו לבין המקום,

וביחס זה מתדמה ענין קדושה זו לקדושת הבורא יתברך באיזה דמיון קצת, שכמו שבמעשה של הקב"ה בהבריאה כולה, וכן בכל רגע ורגע שהוא מקיים את העולם, כל מעשיו הם מוקדשים לטובת זולתו, כן רצונו יתברך שיהיו מעשינו תמיד מוקדשים לטובת הכלל ולא להנאת עצמו.

1.2

Paragraph 2

However, what of a person who decides to subject his nature, in order to reach a high level so that he has no thought or inclination in his soul for his own good, only a desire for the good of others? In this way he would have his desire reach the sanctity of the Creator, as His Desire in all of the creation and management of the world is only for the good of the created, and not for Himself at all.

At first glance, one might say that if a person reached this level, he would reach the epitome of being whole. But this is why our Sages of blessed memory teach us in this Midrash that it is not so. We cannot try to be similar to His Holiness in this respect.

אמנם אם יאמר האדם להכניע את טבעו להגיע למדה יתירה עד שלא יהיה בנפשו שום מחשבה ושאיפה להיטיב לעצמו, וכל שאיפותיו יהיו רק להיטיב לאחרים, ובאופן כזה תהיה שאיפתו להגיע לקדושת הבורא יתברך, שרצונו יתברך בכל הבריאה והנהגת העולם רק להיטיב לנבראים ולא לעצמו יתברך כלל וכלל,

שבהשקפה ראשונה היה אפשר לומר שאם יגיע אדם למדרגה זו יגיע לתכלית השלמות, ולכן הורו לנו חז"ל במדרש זה שלא כן הוא, שאין לנו להשתדל להדמות לקדושת הבורא יתברך בצד זה,

The Creator's Holiness is greater than ours. His Holiness is only for the created and not for Himself because nothing was ever added to or could ever be added to the Creator through His Actions, anything He did or does. Therefore, all His Desire could only be to be good to the created.

But what He wants from us is not like this. As Rabbi Akiva taught us, "your life comes first." [Our Sages] left us a hint of it when they explain the Scripture [of] "Love your neighbor as yourself" in a negative sense, "That which is hateful to you, do not do to someone else." In terms of obligation, it is appropriate for a person to place his own good first.

There are also grounds for asserting that in the very foundation of the creation of Adam, the Creator planted in him a very great measure of propensity to love himself. The Sages of Truth [i.e., Kabbalists] describe the purpose of all the work in this language, "The Infinite wanted to bestow complete good that wouldn't even include the embarrassment of receiving" ([Rabbi Moshe Chaim Luzzato] *KeLa"Ch Pischei Chochmah*, ch. 4).

שקדושת הבורא למעלה
מקדושתנו, שקדושתו
יתברך היא רק לנבראים
ולא לעצמו יתברך, שלא
נתוסף ולא יתוסף שום
יתרון להבורא על ידי
מעשיו שעשה ועושה,
וכל רצונו יתברך רק
להיטיב לנבראים,

אבל מה שרוצה מאתנו
אינו באופן זה, שהרי
הורה לנו רבי עקיבא
"חייד קודמים", וגם רמזו
לנו לפרש את המקרא,
"וְאָהַבְתָּ לְרֵעֶךָ כְּמוֹדְךָ" בדרך
שלילי "מאי דעלך סני,
לחברך לא תעביד", אבל
בדרך חיובי ראוי לאדם
להקדים את טובת עצמו,

ועוד יש מקום שביסוד
בריאת אדם נטע הבורא
יתברך בו תשוקת
אהבת עצמו במדה
גדולה מאד, שהרי אמרו
חכמי האמת במטרת
כל העבודה בזה הלשון:
"רצה האין סוף ב"ה
להיות מטיב הטבה
שלמה שלא יהיה אפילו
בושת למקבלים", עד
כאן לשון קל"ח פתחי
חכמה פרק ד',

This notion reveals how far the power of loving oneself goes, that “a person would rather have one *kav* [a unit of measure] of his own making than many *kavin* that are given to him”—even if from the Hand of the Holy One!—if it is an unearned present. From here it should be self-evident that love of oneself is desired by the Holy One, even though “the wise shall walk because of it and the foolish will stumble over it.”⁶

In my opinion, this is true despite all the evil and sin that the world is full of because of this *middah* of self-love. Added to the challenge of wealth, this *middah* will cause him to stumble until the depths, as it is written, “Lest I grow full and deny [and say, ‘Who is Hashem?’].”⁷ Because of the greatness of a person’s attachment to his own *kav*, if Hashem graced him with wealth, and he believes with complete true faith that everything is the Holy One’s, he is in truth poor. What he has isn’t his. However, if he denies Hashem, then it is all his and he is in his own mind truly wealthy. Therefore, to satisfy his desire to enjoy his wealth, he will habituate himself to deny Hashem, and then [free of feelings of guilt], he will be able to fully satisfy his desires.

וענין זה מבהיל שעד היכן מגיע כח אהבת עצמו שרוצה אדם בקב שלו יותר מקבין שינתן לו אף מיד הקב"ה אם יהיה מתנת חנם, מזה מובן שמדת אהבת עצמו היא רצויה בעיני הקב"ה רק "צדיקים ילכו בה ופושעים יכשלו בה".

ולדעתי, הנה מלבד כל הרעות והחטאים שהעולם מלא מהם לרגלי מדה זו של אהבת עצמו, הנה גם לנסיון העושר תצטרף מדה זו להכשילו עד התהום כמה שכתב "פֶן אֶשְׁבַּע וְכַחֲשֵׁיתִי [וְאֶמְרֵתִי מִי ה'...]", שלרגלי גודל תשוקת האדם בקב שלו, הנה אם חננו ה' בעושר ויהיה מאמין באמונת האמת שהכל של הקב"ה הרי הוא עני באמת, ומה שיש לו אינו שלו, אבל אם יכפור בה' אז הכל שלו והוא עשיר ממש לפי דעתו, ועל כן למלא תשוקתו לזכות בעשרו, הוא מתרגל לכפור בה' ואז ממלא תאותו בשלמות,

6 A Rabbinic aphorism that paraphrases *Hoshea* 14:10, “וְצַדִּיקִים יֵלְכוּ בָּם וְפֹשְׁעִים יִכְשְׁלוּ בָּם” by turning it into the singular (from “because of them” and “over them” to “it”).

7 *Mishlei* 30:8.

One can also feel this way with respect to acquiring a greater thing [than a *kav* of merchandise], which is wisdom.

To stress this point: If a person does not try, according to his abilities in Torah study, to grasp the wisdom of *yir'ah* and the pure faith, then there is a possibility to stumble through the strength of the *middah* of self-love.

Just as this *middah* [of self-interest] harms anyone who studies external wisdom—and to the contrary, [learning these subjects] should really add to the breadth of their appreciation of Hashem's deeds, as it says, “the Heavens tell of the glory of G-d [and His handiwork is described by the sky],”⁸ they [who don't add this perspective] fall and descend downward.

For if they were to believe that all their wisdom and all they acquired were not theirs, they would lose all their wealth.

Only through heretical denial could they make themselves rich. Then, all that makes them great is theirs, and can make them haughty of what they accomplished.

וכן אפשר להרגיש ענין זה גם בקנין העושר היותר גדול שהוא קנין החכמה,

למדגיש בה, שאם לא ישתדל האדם לפי ערך מעלתו בקנין תורה להשיג חכמת היראה והאמונה הטהורה, אז יש מקום להכשל על ידי התגברות מדת אהבת עצמו,

וכמו שמדה זו גורמת לרעה על כל העוסקים בחכמות חיצוניות, שלעומת שהיה ראוי שיתוסף מראה על ידי התרחבות ידיעתם במעשה ה', וכאמור “הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד קוֹל [וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מְגִיד הַרְקִיעַ]” —כבוד ה', הנה הם נופלים ויורדים למטה,

שאם יאמינו שכל חכמתם וקנינם לא להם הוא, הרי אז אבדו כל עשרם, ורק על ידי הכפירה יתעשרו, כי כל מה שיתרונם בהם הכל להם הוא, ואז יש להם להתגאות בקנינם,

8 Tehillim 19:2.

In this way one may explain that which is said, “Moshe will be joyous with the giving of his portion, because You called him a reliable servant” [Shabbos Morning *Amidah*], that there is no joy in receiving the aspect of wisdom⁹ unless he is a reliable servant who possesses nothing, that it is all his master’s and lord’s. Only then there is complete joy in acquiring wisdom. Without this [attitude] it is possible that there is no happiness in acquiring wisdom, for through it he is capable of reaching heresy.

Although it at first glance seems that feelings of love for oneself and feelings of love for another are like competing co-wives one to each other, we have the duty to try to delve into it, to find the means to unite them, since Hashem expects both from us.

This means [a person must] have clear for himself and accept the truth of the essence of his “I,” for with it the statures of [different] people are differentiated, each according to their level.

ועל דרך זה יש לבאר
האמור “ישמח משה
במתנת חלקו, כי עבד
נאמן קראת לו”, היינו
שאינו לשמוח במתנת
חלק החכמה, רק אם
הוא עבד נאמן שחושב
שהכל אינו שלו ורק
לרבו ואדונו, אז שמחה
שלמה בקנין החכמה,
ולוא זאת אפשר שאין
שמחה בקנין החכמה
שעל ידי זה ח”ו יוכל
להגיע לידי כפירה ח”ו,

והנה אם בהשקפה
ראשונה רגשי אהבת
עצמו ורגשי אהבת זולתו,
הם כצרות זו לזו, אבל
עלינו להשתדל להעמיק
בזה למצוא הסגולה
המאחדת אותם אחרי כי
שניהם דורש ה' מאתנו,

וסגולה זו היא שיתברר
ויתאמת אצל האדם
איכותו של ה"אני" שלו,
כי בזה יומדד מעלת כל
האדם לפי מדרגתו,

9 Rav Shimon here is utilizing an idiom we find in the *berachah* made when seeing a Torah sage, “שחלק מחכמתו ליראיו”—Who apportioned from His Wisdom to those who revere him.”

The entire "I" of a coarse and lowly person is restricted only to his substance and body. Above him is someone who feels that his "I" is a synthesis of body and soul.

And above him is someone who can include in his "I" all of his household and family. Someone who walks according to the way of the Torah, his "I" includes the whole Jewish People, since in truth every Jewish person is only like a limb of the body of the nation of Israel.

In this [progression] there are more levels for a fully developed person, who can ingrain in his soul the feeling that the entire world is his "I," and he himself is only one small limb of all of Creation.

Then, his self-love helps him love the entire Jewish People and [even] all of Creation.

In my opinion, this idea is hinted at in Hillel's words, as he used to say, "If I am [not] for me, who will be for me? And when I am for myself, what am I?" It is fitting for each person to strive to be concerned for himself.

האיש הגס והשפל כל
"אני" שלו מצומצם רק
בחמרו וגופו, למעלה ממנו
מי שמרגיש ש"אני" שלו
הוא מורכב מגוף ונפש,

ולמעלה מזה מי שמכניס
לה"אני" שלו בני ביתו
ומשפחתו, והאיש
ההולך על פי דרכי
התורה, ה"אני" שלו
כולל את כל עם ישראל,
שבאמת כל איש ישראל
הוא רק כאבר מגוף
האומה הישראלית.

ועוד יש בזה מעלות
של איש השלם ראוי
להשריש בנפשו להרגיש
שכל העולמות כולם הוא
ה"אני" שלו, והוא בעצמו
רק כאבר קטן בתוך
הבריאה כולה, ואז גם
רגש אהבת עצמו עוזר לו
לאהוב את כל עם ישראל,
ואת כל הבריאה כולה.

ולדעתי מרומז ענין זה
במאמרו של הלל ע"ה
שהיה אומר "אם אֶיִן אֶנִי
לִי, מִי לִי? וְכִשְׁאֶנִי לְעַצְמִי,
מִה אֶנִי?" היינו שראוי
לכל אדם להתאמץ
לדאוג תמיד בעד עצמו,

But with this, he must also strive to understand that “if I am for myself, what am I?”—that if he constricts his “I” to a narrow domain, limited to what the eye can see [is him], then his “I”—what is it?
Vanity and ignorable.

If his feelings are broader and include [all of] Creation, that he is a great person and also like a small limb in this great body, then he is lofty and of great worth. In a great machine, even the smallest screw is important if it even serves the smallest role in the machine. For the whole is made of parts, and no more than the sum of its parts.

Similarly, it is appropriate to think about all the gifts of Heaven “from the dew of the Heavens and the fat of the land” (*Bereishis* 27:38), that they are given to the Jewish People as a whole. Their allotment to individuals is only in their role as caretakers until they divide it to those who need it, to each according to what is worthy for him, and to take for himself what is appropriate for him.

אבל עם זה יתאמן
להבין “וכִשְׁאֲנִי לְעַצְמִי,
מָה אֲנִי?” שאם יצמצם
את ה“אני” שלו בחוג צר
כפי מראית עין, אז “אני”
זה מה הוא? הבל הוא
ובאין נחשב,

אבל אם תהיה הרגשתו
מאומתת, שכללות
הבריאה הוא האדם
הגדול והוא גם כן כאבר
קטן בגוף הגדול הזה,
אז רם ונשא גם ערכו
הוא, שבמכונה גדולה
גם מסמר היותר קטן
אם רק משמש כלום
להמכונה, הוא דבר
חשוב מאד, שהכלל בנוי
מפרטים ואין בכלל אלא
מה שבפרט,

וכן ראוי להתבונן על
כל מתנות שמים “מִטַּל
הַשָּׁמַיִם וּמִשְׁמַן הָאָרֶץ”
שהם נתונים לכלל
ישראל כולו, והתחלקותם
להיחידים הוא רק בתור
גזברות, על מנת שיחלקם
לנצרכים, לכל אחד כחלק
הראוי לו, וליטול לעצמו
כפי חלקו הראוי לו.

With this idea one can understand how charity has the effect of enriching the one who performs it, as the Sages say on the verse “*aseir ta’aseir*—you shall surely tithe’—tithe, so that you shall become rich—*shetis’asheir*.”

Someone who is appointed over a small part of the national treasury who does a good job guarding at his appointment as appropriate will be next appointed to oversee a sum greater than that, if he is not particularly good in other areas. If they find a flaw in his guard duty, no fine qualities to be found in him will help, and they will demote him to a smaller task.

The same is true of the treasuries of Heaven which are given to man. If he tithes appropriately, he satisfies his job of disbursement as he is supposed to conduct himself according to the Torah, giving to each as is appropriate according to the Torah’s direction, then he will become wealthy and be appointed to disburse a greater treasure. And so on, upward and upward, so that he can fulfill his lofty desire to benefit the masses through his stewardship of the treasury. In this way a man of reliable spirit does the Will of his Maker.

ועל פי דעה זו יובן סגולת הצדקה שמעשרת את בעליה, כמו שדרשו חז"ל על הכתוב "עֲשֵׂר חֲזוּל עַל הַכְּתוּב "עֲשֵׂר תַעֲשֵׂר—עֵשֶׂר בְּשִׁבִיל שֶׁתַּעֲשֵׂר" (תענית דף ט ע"א),

שכמו שהממונה על אוצרות הממשלה באוצר קטן, אם ישמור תפקידו כראוי אז יתמנה להיות גזבר על אוצר גדול מזה, אף אם לא יצטיין במעלות אחרות, ולהיפך, אם יתגלה חסרון במשמרתו, לא יועילו לו כל מעלות שימצאו בו, ויורידוהו למשרה קטנה מזה,

כל כך באוצרות שמים הנתנים לאדם, אם מעשר כראוי ממלא תפקיד הגזברות שלו כראוי ליטול לעצמו כפי דרכי התורה, ומחלק למי שראוי כל כך על פי הוראת התורה, אז יתעשר ויתמנה לגזברות על אוצר גדול מזה וכן הלאה למעלה למעלה, למען יתקיים רצון העליון בהטבת הכלל על ידי שמירת האוצר, ובזה איש נאמן רוח עושה רצון קונו יתברך.

1.3

Paragraph 3

And it is similarly possible to get a feeling for the idea that is told in the Talmud in the powerful story about the holy man Nachum ish Gam Zu. One time he did not fulfill the mitzvah of charity as he felt he should. He decreed upon himself that his eyes go blind, his hands whither, and his feet be amputated. His decree was fulfilled. This is the way of great leaders, who, if they feel about themselves that they failed in the requirements of their duty, make a request to be relieved of those duties. So too this holy man conducted himself. Since he knew about himself that all his abilities aren't his own and he is just appointed to utilize them, when he saw a flaw in fulfilling his duties he decreed that all his limbs be dismissed from their jobs.

וכן אפשר להרגיש בענין המסופר בגמרא תענית (דף כ"א ע"א) מעשה נורא, באיש קדוש נחום איש גם זו שעל ידי שפעם אחת לא מלא חובתו במצות צדקה לפי הרגשתו, גזר על עצמו שיסומא עיניו ויתגדמו ידיו ויתקטעו רגליו וכן נתקיימה גזירתו, והוא כפי הדרך הנהוג אצל השרים הגדולים שאם מרגיש בעצמו שלא מלא חובת משמרתו, הוא מגיש בקשה לפטרו ממשמרתו, כל זה נהג בעצמו איש קדוש זה אחרי שידע בעצמו שכל כוחותיו אינם שלו והוא רק כגזבר על זה, לכן אם רק קרה לו משגה בשמירת תפקיד הגזברות שלו, גזר על כל אבריו להתפטר מעבודתם,

The same is the case in regard to the Heavenly dew—Hashem’s assistance—in acquiring wisdom. It is proper for every person who is graced from the One above with some increase in wisdom to ingrain a deep foundation within his soul that this gift of wisdom was not given only to the person himself, rather that he is the one placed in charge of teaching it to every person for whom it is appropriate. If he guards this duty to teach whomever it is appropriate to teach, then he will be further enriched and made like a disburser over a greater treasure than this. Perhaps one can use this idea to explain “and [I learned] from my students, more than anyone” (*Ta’anis* 7a). Aside from the natural aspect of it, there is also the spiritual potential of charity and tithing to help it ascend and grow, like the spiritual effect with regard to tithing money. So it seems to me.

וכן הוא בשפע טל
שמים של קניני החכמה,
שראוי לכל איש שחננו
העליון יתברך איזה
יתרון חכמה, להשריש
בנפשו שורש עמוק,
שקנין זה לא ניתן לו
לעצמו, רק להיות
כגזבר על זה לחלק
למי שראוי לזה, ואם
ישמור כראוי תפקיד
זה ללמד למי שראוי
ללמד אז יתעלה למשרה
גדולה מזה, ויתעשר
יותר ויהיה גזבר על
אוצר גדול מזה, ואולי
יש להסביר ענין זה
מה שאמרו “ומתלמידי
יותר מכולם,” שמלבד
ענין הטבעי שבזה, הנה
סגולת הצדקה והמעשר
הרוחני מועיל לזה
להתעלות ולהתגדל, כמו
בסגולת מעשר כספים
כך נראה לי.

1.4

Paragraph 4

As a beginning of this preparation, so that one is ready to acquire Torah, the Torah requires specific conditions.

ולראשית ההכשרה לזה שיהיה ראוי לקנין תורה, הצריכה תורה תנאים מיוחדים,

The first condition is toil and effort, as our Sages explain, “If in My statues you go’ (*Vayikra* 26:3)—that you should be toiling in the Torah.” (*Rashi* ad loc., quoting *Sifra* 26:2), as well as in the other things required for acquiring Torah.

ותנאי הראשון הוא העמל והיגיעה, כמו שדרשו חז”ל “אם בחוקתי תלכו—שתהיו עמלים בתורה”, ושאר ענינים הדרושים לקנין תורה.

One can use this approach to explain the whole subject of breaking the [First] *Luchos*, for which I have not found an explanation, for at first glance it appears incomprehensible.

ואפשר לבאר על פי זה ענין שבירת הלוחות שלא ראיתי ביאור ענין זה, שבהשקפה ראשונה הוא ענין סתום,

Is it possible that Moshe Rabbeinu would think that because the Jews made the [Golden] Calf they should G-d forbid be left without the Torah? He should have just waited to teach them until they corrected their ways, and not totally break them and then have to supplicate before Hashem to beg for a second set of Tablets.

Our Sages received [a tradition that] there was a unique spiritual effect inherent in the First *Luchos*. As it says in *Eruvin* (54a), "What does it mean when it is written [in the Torah], 'engraved on the Tablets'?"¹⁰ Had the First *Luchos* not been destroyed, the Torah would never have been forgotten from Israel." That is, they contained the spiritual potential that if someone learned something once, it would remain in his memory forever.

היתכן שמושה רבינו ע"ה היה חושב שבשביל שעשו ישראל את העגל, ישארו בלי תורה ח"ו, והיה ראוי לו להמתין מללמדם עד שיתקנו מעשיהם, אבל לא לשברם לגמרי ואחר כך להתנפל לפני ה' לבקש לוחות שניות,

והנה חז"ל קבלו שסגולה מיוחדת היתה בלוחות הראשונות, דאמרינן בגמרא עירובין (דף נ"ד ע"א) "מאי דכתיב 'קרות על ה'לחת' אלמלא לא נשתברו הלוחות הראשונות, לא נשתכחה תורה מישראל". היינו, שהיתה סגולה בהם שאם למד אדם פעם אחת, היה שמור בזכרונו לעולם.

10 *Shemos* 32:16.

This quality Moshe felt would cause a very terrible profaning of the holy to arise. Could it happen that someone corrupted and dirtied by evil deeds would be expert in every area of Torah? Moshe reasoned *a fortiori* from the Passover-offering, about which the Torah says, “No outsider shall eat of it.”¹¹ Therefore, Moshe found it fitting that these Tablets be shattered, and he should try to get other Tablets.

The First *Luchos* were made by Hashem, like the body of writing as explained in the Torah. The latter Tablets were made by man [Moshe], as it says “Carve for yourself two stone tablets” (*Shemos* 34:1). Tablets are something that cause permanence, and existence, so there will not be “letters hovering in the air.” Since they were made by Hashem, they would stand eternally. But the second ones, which were man-made, only exist subject to conditions and constraints.

וענין זה הרגיש משה רבינו ע"ה שעלול על ידי זה להיות חלול הקודש נורא מאד, שאפשר שיזדמן שיהיה איש מושחת ומגואל במעשים רעים, בקי בכל חדרי התורה, ולמד משה רבינו ע"ה קל וחומר מקרבן פסח שאמרה תורה "כָּל בֶּן נֶכֶר לֹא יֹאכַל בו", ולכן מצא משה רבינו ע"ה שראוי שלוחות אלה ישתברו ולהשתדל לקבל לוחות אחרים,

היינו דהלוחות הראשונים היו מעשה אלקים כמו גוף הכתב כמו שמפורש בתורה, והלוחות האחרונים היו מעשה ידי אדם כמה שכתוב "פָּסַל לְךָ שְׁנֵי לַחַת אֲבָנִים כְּרֵאשֹׁנִים", וענין הלוחות הוא דבר המעמיד ומקיים שלא יהיו אותיות פורחות באויר, וכיון שהיו מעשה ה' היה עומד לעד, אבל השניות שהיו מעשה אדם אינם מתקיימים רק בתנאים וגדרים,

¹¹ Ibid., 12:43.

The beginning of the Receiving of the Torah through Moshe was a symbol and sign for all of the Jewish People who receive the Torah [since], for just as Hashem told Moshe, “Carve for yourself two stone Tablets,” so too it is advice for all who receive the Torah. Each must prepare Tablets for himself, to write upon them the word of Hashem. According to his readiness in preparing the Tablets, so will be his ability to receive. If in the beginning or even any time after that his Tablets are ruined, then his Torah will not remain.

This alleviated much of Moshe’s concern, because according to the value and greatness of the person in awe/fear of Hashem and in *middos*, which are the Tablet of his heart, this will be the measure by which Heaven will give him acquisition of Torah. And if he falls from his level, by that amount he will forget his Torah, just as our Sages said of a number of things that cause Torah to be forgotten. Upon this great concept our Sages told us to explain the text at the conclusion of the Torah, “and all the great ‘Mighty Hand’ [and Awe-Inspiring acts] which Moshe wrought before the eyes of all of Israel.”¹²

ותחלת קבלת התורה על ידי משה רבינו ע"ה היתה דמות ואות לכל בני ישראל מקבלי התורה, שכמו שאמר הקב"ה למשה רבינו ע"ה "פֶּסֶל־לֶדָּשׁ שְׁנֵי לַחַת אֲבָנִים פְּרָאשֵׁנִים", כל כך הוא רמז לכל מקבלי התורה, שיכין כל איש ישראל לוחות לעצמו, לכתוב עליהם דבר ה', וכפי הכשרתו בהכנת הלוחות, בן תהיה קבלתו, מתחילה וכן גם אחרי זה אם יתקלקלו אצלו הלוחות, אז לא תתקיים התורה,

ועל ידי זה לא יהיה מצוי כל כך ענין פחד משה רבינו ע"ה, שלפי ערך מעלת האדם ביראת ה' ובמדות, שהוא לוח לבבו, לפי ערך זה ינתן לו מן השמים קנין התורה, ואם יפול אחר כך ממדרגתו, לפי ערך זה תשכח התורה ממנו, וכמו שאמרו חז"ל שכמה ענינים גורמים לשכחת התורה ר"ל, ועל דבר גדול זה אמרו חז"ל לפרש את הכתוב בסיומא של תורה, "וְלֹכֵל הַיָּד הַחֲזָקָה [וְלֹכֵל הַמּוֹרָא הַגָּדוֹל] אֲשֶׁר עָשָׂה מֹשֶׁה לְעֵינֵי כָּל יִשְׂרָאֵל".

12 Devarim 34:12, the closing words of the Torah.

To my mind, one can use this idea to elaborate what our Sages explained in *Nedarim* (38a)¹³ [commenting] on the verse “Carve out for yourself.” Moshe only became wealthy through the extra pieces of the *Luchos*. This is an amazing idea—[is it possible that] Hashem couldn’t find any way to make Moshe wealthy except through the extras of the Tablets? But through what we said, we can explain this.

Because of this change in how the Tablets were prepared, it provided opportunity for those who receive the Torah to fear, to accept upon themselves the yoke of Torah. Through this, it becomes appropriate for anyone entering the gates of Torah to separate themselves from all the preoccupations of the world. As they interpret the verse, “It is not on the other side of the sea,”¹⁴ that it is not found at salesmen or importers.¹⁵ However, if the First *Luchos* had remained, then it would be sufficient to establish a small amount of time for Torah, and spend most of one’s time trading and buying.

ולדעתי יש להמתיק
בזה מה שדרשו חז”ל
בנדרים (דף ל”ח ע”א)
על הכתוב “פסל לך”,
“לא העשיר משה אלא
מפסולתן של לוחות”,
והוא ענין נפלא שלא
מצא הקב”ה סבה אחרת
להעשיר את משה
רק על ידי פסולת של
הלוחות, ועל פי האמור,
יש לפרש ענין זה,

שעל פי השתנות הכנת
הלוחות, ניתן מקום
למקבלי תורה לפחוד,
לקבל עליהם עול תורה,
שהרי על פי זה ראוי
לכל באי שערי תורה
להפריש את עצמם מכל
עסקי העולם, וכדרשם
על הכתוב “[ו]לא
מעבֵר לִים הוא”, שלא
תמצא לא בסחרנים
ולא בתגרנים, מה שאין
כן שאם היו הלוחות
הראשונים קיימים, שאז
היה די לקבוע שעה קלה
לתורה, ולעסוק רוב
העתים במסחר וקנין,

13 Also in *Yerushalmi, Shekalim* 5:2, Vilna ed. 22b.

14 *Devarim* 30:13.

15 Loosely paraphrasing *Devarim Rabbah* ad loc. (*Nitzvim* 6, Leiberman ed.).

For this reason, the Holy One showed Moshe as a sign to all who accept the Torah that He would prepare their income for them through the making of the Tablets; any “extras that are carved away” will provide them with income.

ולענין זה הראה הקב"ה
שיהיה משה רבינו ע"ה
לאות לכל מקבלי התורה
שיזמין ה' להם פרנסתם
בתוך עשית הלוחות
איזה פסולת שעל ידי זה
יתפרנסו.

1.5

Acknowledgments

And here I, who—by Hashem’s Compassion upon me—He placed my portion among those who work for the community. For in the year 5644 [AM; 1884 CE] I was called by my great-uncle[-in-law] the Ga’on Rabbi Eliezer Gordon, z”l, to be a teacher to students in Telshe, in the yeshiva there. [I was called to the rabbinate] in 5667 [AM; 1907 CE] to the city of Meltch, and in 5780 [AM; 1920 CE] to Grodno.

I merited [the opportunity] to draw a following among those who listened to my teachings in each of the places of Torah dissemination listed above. For all this is not in accordance with my actions or with my abilities, but only as the reward of “*aseir ta’aseir*—you shall surely tithe” as we wrote.¹⁶ Since before I existed until now we had enriching times for myself and those who listen to my lessons.

והנה אנכי אשר בחמלת ה' עלי שם חלקי בין העמלים עם הציבור, אשר בשנת תרמ"ד נקראתי על ידי דודי זקני הגאון רבי אליעזר גארדאן ז"ל, להיות מורה לתלמידים בטעלז בהישיבה שמה, ובשנת תרס"ג לעיר מאלטש, ובשנת תרס"ז לעיר בריינסק, ובשנת תר"פ להוראדנא,

זוכיתי למשוך אחרי לב שומעי לקחי בכל המקומות של מרביצי התורה הנראה לעיל, אשר כל זה הוא לא לפי מעשי ולא לפי כשרונותי, רק בסגולת “עֲשֹׂר תַעֲשֹׂר” כמו שכתבנו, שמעודי עד היום עתותי מעושרים לעצמי ולשומעי לקחי.

16 See sec. 1.2, “Paragraph 2,” p. 50.

Therefore, I hope that also with the release of this book of mine to spread [these ideas] to the masses. The One Who is Good and the Benefactor will give me the grace to draw the hearts of those who toil in the depths of halachah, to contemplate it, to add lessons, and may my portion be among them.

I know that this book of mine will not be accepted by everyone, because many who study aren't acclimated to contemplate in an in-depth manner, in a deep way that surrounds and goes through the many topics discussed in this book of mine. For there are many approaches to the Torah and each person finds meaning¹⁷ according to what he is used to. Also, most of the topics explained in [this book] are topics that demand depth and contemplation, even an understanding heart (i.e., mind) will not grasp them with a mere glance. Not every person wants to face the deficiency in himself [he may find] due to the depth of the concept and the deficiency of the conceiver.

ולכן אקווה אשר גם בהוצאת ספרי זה להפיצו לרבים, יחנני הטוב והמטיב למשוך את לב העמלים בעומק הלכה, להגות בו ולהוסיף לקח ויהיה חלקי עמהם סלה.

והנה אדע שספרי זה לא יהיה מקובל לכל, כי הרבה לומדים לא הורגלו להגות בדרך העיון, כפי דרך העיון הסובב והולך ברוב הענינים הנאמרים בספרי זה, שהרבה דרכים לתורה וכל אחד מוצא טעם לפי הרגלו, ועוד לזה שרוב הענינים המתבארים בו הם ענינים הדרושים עיון ויגיעה, ולא יתפסו גם בלב מבין בהבטה בעלמא, ולא כל אדם רוצה לתלות החסרון בעצמו מחמת עומק המושג וחסרון המשיג.

17 An idea that one finds appealing. "A meaning," rather than "the meaning."

I heard a pleasant and compelling idea in the name of my late brother-in-law, the Rav, the Ga'on, our teacher, Rav Shlomo Zalman the son of Rav Kalman Abel of Telshe.

The Talmud (*Bava Kama* 20a) tells about the topic of “this one gains, and that one doesn’t lose,” about how Rav Chisda asked of Rami Bar Chama, and he responded to him, “Go serve me [first, then I will answer].’ He lifted his scarf and folded it.”

[This story] is perplexing, at first glance.

The aforementioned rabbi [—my brother-in-law Rav Shlomo Zalman—] explained that the matter is something which requires deep thought and contemplation.

The essence of the matter hangs upon whether the one being taught believes in the greatness of his teacher. Then, if he does not understand at first, he would blame the lack on himself, and will add more effort to strain himself and then finally understand. But if his teacher’s ideas are trivial in his eyes, so that it is not worth it for him to toil at [understanding] them, then if he does not comprehend the ideas at first assessment, he will put them aside or dismiss them in his heart, and that would satisfy him.

ושמעתי דבר נאה
ומתקבל בשם גיסי
המנוח הרב הגאון מוריני
הרב שלמה זלמן בן הרב
רב קלמן אבעל מטעלז,

בהא דמסופר בגמרא
בבא קמא (כ ע"א)
בסוגיא דזה נהנה וזה לא
חסר, דרב חסדא בעי
מרמי בר חמא והשיב
לו לכי תשמש לי, שקל
סודרא כרך ליה,

דבהשקפה ראשונה
מתמיה, וביאר הרב
הנראה לעיל שהענין
הוא שבדבר שצריך עיון
ויגיעה

תלוי עיקר הדבר אם
המתלמד מאמין במעלת
המלמד, אז אם לא יבין
בראשונה, יתלה החסרון
בעצמו, ויוסיף אומץ
ליגע את עצמו ואז יבין
באחרונה, אבל אם דברי
המלמד קלים בעיניו
ולא שווה לו להתאמץ
לעמול בהם, אז אם לא
יקבל הדברים במשקל
הראשון יניחם או יבטלם
בלבו ודיו,

Therefore, when Rami bar Chama understood the depth of the topic that [Rav Chisda] wanted him to teach him, he didn't wish to teach him until he was convinced that Rav Chisda yearns to learn¹⁸ from him like a *talmid* from a *rav*. Therefore, he did not teach him anything until he served him, as a *talmid* would a *rav*. "And there is grace in the words of the wise." (*Koheles* 10:12)

In this way, it is possible to explain what our Sages expounded in *Yoma* 28a on the Scripture, "And Avraham was an elder, coming on in days..." (*Bereishis* 24:1), "Rabbi Chama beRabbi Chanina said: From the days of our forefathers, their yeshiva was never interrupted. Avraham became an elder, and stayed in yeshiva."

ולכן כאשר ידע רמי בר
חמא את עומק הענין
שרצה ללמדו, לא רצה
ללמדו עד שיתאמת לו
שרב חסדא משתוקק
להתלמד ממנו כתלמיד
מרב, ולכן לא למדו
הדבר עד שישמש אותו
כתלמיד לרב, ודברי פי
חכם חן.

ועל פי דרך זה אפשר
לבאר מה שדרשו חז"ל
ביומא דף כ"ח על
הכתוב "וְאַבְרָהָם זָקֵן
בְּאֵי בְיָמָיו, [וְהוּא בָרַךְ אֶת
אֲבְרָהָם בְּכָל]"; אמר
רבי חמא ברבי חנינא:
מימיהם של אבותינו
לא פסקה ישיבה מהם,
אברהם זקן ויושב
בישיבה.

18 The conjugation here is "*hislameid*," from the root לָמַד—to learn, conjugated in the *hitpa'el* form that usually denotes the reflexive—something done to oneself. So perhaps Rav Shimon intends to speak of the student willing to learn about himself and take lesson from the *rebbe*, rather than including the student who is only interested in abstract ideas, on a theoretical plane.

It is not explained how they derived this concept from this verse. According to our idea, one can say: Behold, in the Gemara (*Bava Metzia* 87a) it says: “Until Avraham there was no such thing as aging, and someone who came to converse with Avraham would end up conversing with Yitzchak, [or] with Yitzchak—and end up talking to Avraham. Avraham came and requested aging, as it says, ‘And Avraham was old, coming on his days.’”

The concept of aging which this [quote] speaks about is the elderliness that makes itself obvious to every eye that sees. Therefore, our Sages learned from this that Avraham stayed in a yeshiva. The purpose of recognizing the value of aging is to take a lesson from it.¹⁹ For if one recognizes that he finds worthwhile to deeply study that which [his aging] teaches, then he will achieve the desired goal, as we have written.

לא נתבאר מהיכן למדו
ענין זה מקרא זה, ועל פי
דברינו יש לאמר דהנה
בגמרא ב"מ דף פ"ז
איתא, עד אברהם לא
הוי זקנה ומאן דהוי בעי
לאשתעי בהדי אברהם
הוי משתעי בהדי יצחק,
ביצחק הוי משתעי
באברהם, אתא אברהם
ובעי זקנה, שנאמר
“וְאַבְרָהָם זָקֵן בָּא בַּיָּמִים”

וענין זקנה האמור בזה,
הוא שיבה המתגלה לכל
עין רואה, ולכן למדו
חז"ל מזה שהיה אברהם
יושב בישיבה, שעיקר
התועלת להכיר מעלת
הזקנה הוא למתלמד,
שאם יכיר שראוי לפניו
להעמיק עיונו בדבר
מלמדו, אז ישיג התועלת
הנרצה כמו שכתבנו.

¹⁹ The term here is *mislameid*, which would mean here to teach oneself, to take and internalize a lesson. (Similar to word discussed in the previous note.)

Therefore, I would think that only those who value my words before they [even] see or hear them will find the desire to study this book of mine. In their eyes it would be worthwhile to deepen their study if they do not understand it on first attempt, and then they will accept my ideas, with Hashem's help.

But to my mind it is worth knowing and contemplating what our Sages said on *Chagigah* 15b. How could Rabbi Meir receive Torah from the mouth of Acheir [the former Elisha ben Avuya, after he became a heretic]? Doesn't Rabbah bar bar Chana quote Rabbi Yochanan [in *Chagigah* as saying], "What does it mean when it says, 'For the *Kohen's* lips should keep knowledge; they should see Torah from his lips, for he is the angel of Hashem, L-rd of Hosts" (*Malachi* 2:7)? If the *rav* is similar to an angel of Hashem, L-rd of Hosts, seek Torah from his mouth. And if not, do not seek Torah from his mouth." And the Talmud concludes, "There is no question—this [Rabbi Meir studying under Acheir] is in regard to someone great, this [the verse] is of someone of smaller stature."

וכן אחשוב שרק אלה אשר ייקרו דברי בטרם ראום או שמעום, ימצאו חפץ להגות בספרי זה וישוו בעיניהם גם להעמיק עיונם אם גם לא יבינום במשקל ראשון, ואז יקבלו דברי בעז"ה.

אבל ראוי לידע ולהתבונן לדעתי מה שאמרו ז"ל בחגיגה דף ט"ו ע"ב, ורבי מאיר היכי גמר תורה מפומיה דאחר? והא אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: מאי דכתיב "כי שפתי כהן יבקשו מפייהו, ותורה יבקשו מפיהו, כי מלאך ה' צבקות הוא". (מלאכי ב:ז)? אם דומה הרב למלאך ה' צבקות, יבקשו תורה מפיהו. ואם לאו, אל יבקשו תורה מפיהו". ומסיק הש"ס: "לא קשיא—הא בגדול, הא בקטן".

It is worth understanding according to this how Rabbi Yochanan spoke without elaboration, since he speaks only of the smaller statured, not the greats. One may say that we should be exacting in that which Rabbi Yochanan said, “Seek Torah from his mouth” and not “Learn from him.” For in truth, one who learns from his peer does not learn from the mouth of the person who is teaching him, but listens and weighs on the scales of his mind, and then he understands the concept. This is not learning “from the mouth of” his teacher, but from the mind of the teacher. “Torah from the mouth” is only considered accepting the concepts as he heard them, with no criticism. And it was by this idea that Rabbi Yochanan spoke about accepting Torah from the mouth [i.e., uncritically] only if the rabbi is similar to an angel of Hashem, L-rd of Hosts.

And according to this, hinted to in Rabbi Yochanan’s words is a distinction between one who is of smaller stature and one who is great. The person of smaller stature will learn Torah from the mouth, for he is unable to decide what to draw near and what to keep away. Whereas a person of great stature who has the ability to decide [critically] does not learn Torah “from [someone else’s] mouth.”

וראוי להבין לפי זה
איך סתים רבי יוחנן
דבריו שדבריו רק בקטן
ולא בגדול, ויש לאמר
דכאשר נדקדק מה
שאמר רבי יוחנן יבקשו
תורה מפיהו, ולא אמר
ילמדו ממנו, דבאמת
הלומד מחבירו, אינו
לומד מפי המלמדו,
אלא שומע ושוקל
בפלס שכלו, והוא מבין
הדבר, וזה אינו לומד
מפי המלמדו רק משכל
של המלמד, ותורה
מפה נחשבת אם מקבל
הדברים כפי ששמע בלי
בקורת, ועל ענין זה אמר
רבי יוחנן שלקבל תורה
מפה, אינו ראוי רק אם
הרב דומה למלאך ה'
צבקות.

ולפי זה מרומז בדברי
רבי יוחנן הבדל בין קטן
לגדול, דקטן לומד תורה
מפה, שאינו ראוי לבקר
מה לקרב ומה לרחק,
וגדול שיש בכוחו לבקר
אינו לומד תורה מפה,

Similarly, it's appropriate to alert anyone who contemplates the books of Acharonim that they should not "learn Torah from their mouths," they shouldn't treat everything implied by what was said as a fundamental principle before they explore well their words.

Something like a hint of this idea can be learned from what the Gemara says in *Bava Metzia*, Chapter "*HaSocheir es haPo'alim*":²⁰ Rabbi Chiya said, "I made it so that the Torah would not be forgotten from Israel." It explains there that he would plant flax, spread out nets [made of that flax, thereby] hunt deer, made parchment [of their hides], and write [on them] *Chumash* texts. This hints that whatever is in our power to prepare from the beginning of the Torah, it is incumbent on us to do ourselves, according to the ability that was inherited to us to explore and understand. And not to rely [passively] on the words of the *Gedolim* who preceded us.

וכמו כן ראוי לעורר לכל
ההוגה בספרי אחרונים,
שלא ילמדו תורה
מפיהם, שלא לעשות
יסוד מכל האמור
בדבריהם טרם יבקרו
היטב את דבריהם,

וכעין זכר לדבר זה יש
ללמוד מהא דאמרינן
בגמרא בבא מציעא
פרק השוכר את
הפועלים, דאמר רבי
חייא אנא עבידנא דלא
תשתכח תורה מישראל,
ומפרש שם שהיה זורע
פשתים ומגדל נישבי וצד
צבאים ועושה קלפים,
וכותב חומשים, לרמז
דכל מה שיש בכוחנו
להחל מהתחלת התורה,
עלינו לעשות בעצמנו
לפי ערך שהורשה לנו
לחקור ולהתבונן, ולא
לסמוך על דברי הגדולים
שקדמונו,

20 *Bava Metzia* 85b.

This exposition of my thought will be a deciding factor for me toward the side of merit if those who study my book find ideas that contradict the ideas of greats whose “little [finger] is thicker than my thighs,”²¹ or that I thought of the idea of one of the greats but didn’t cite their words, or that I did bring down their ideas and dismissed them. My usual frame of mind in the ways of learning is as said: I only looked a little into the books of Acharonim, for this book of mine is not a book of responsa, only an explanation of halachos that the free analysis of the mind comprehends through appropriate and effective contemplation.

וגילוי דעתי זאת יהיה לי להכרעת כף זכות להוגים בספרי אם ימצאו דברי סותרים לדברי גדולים שקטנם עבה ממתני, או שכונתי לדברי גדולים, ולא הבאתי דבריהם, או שהבאתי דבריהם ודחיתי אותם, כי לרגלי הלך נפש בדרך הלימוד כאמור, עיינתי מעט בספרי אחרונים כי ספרי זה אינו ספר שו"ת, רק ביאור הלכות אשר שיקול הדעת החפשי הורשה בזה לכל העוסקים בעיון הראוי ומועיל.

21 C.f. *Melachaim* I 12:10.

After prostrating and bowing to the One Above who is Good and is a Benefactor, who gave me the merit to bring this book of mine to light, I will establish a memorial to the souls of my parents: My master, father, and teacher, the epitome of Hashem's Torah and *Yir'as Shamayim*, Yitzchak Shemuel HaKohen, z"l, and my mother, my teacher, Rachel bas haRav Eliezer Shemuel Lyubanksy, z"l. They pushed themselves beyond their abilities to keep me in the "tents of Torah" all the days of my youth—the yeshivos of Mir and Volozhin. In their name and memory, I called my book by the name "*Shaarei Yosher*" (Gates of Honesty), for the initial letters of their names [Yitzchak Shmuel and Rachel] comes to the name "*Yosher*." My name is also included in it.²²

אחרי הקידה
והשתחויה להעליון
הטוב ומיטיב אשר
זיכני להוציא לאור
ספרי זה, אציב מצבת
זכרון לנפשות הורי,
אדוני אבי מורי המופלג
בתורה ויראת שמים
יצחק שמואל הכהן ז"ל
ואמי מורתי רחל בת
הרב אליעזר שמואל
ליובעצקי ז"ל אשר
התאמצו יותר מכוחם
להחזיק אותי כל ימי
נעורי באהלי התורה
שהתכוננו בעת ההיא,
ישיבת מיר וואלאזין,
ולשמם וזכרם קראתי
ספרי בשם "שערי ישר"
שראשי אותיות שמם
עולה שם "ישר" וגם
שמי כלול בו,

22 Perhaps Rav Shimon is referring to the fact that word "yosher—ישר" is a reverse acronym of the initials Rav Shimon Yehudah.

Similarly, it will also be an eternal memorial to the souls of my father-in-law, the Rav and Gaon Moshe Mordechai Eidlitz, z”l, and mother-in-law Rachel the daughter of the Rav and Gaon Rav Avraham Shemuel Gordon, z”l. For all their striving was to fulfill my needs, so that Torah could be my [full-time] occupation, and their thoughts were for desiring to help me, with Hashem’s help. And (may she be distinguished for a good life) my honored spouse, the Rebbetzin Leah, who has helped me succeed in all of my soul’s journeys from then until today. May my son, my dear rabbi the Rav and Gaon—a “Sinai and uprooter of mountains”²³—Moshe Mordechai, *shlit”a*, and my son-in-law the Rav and Gaon—a “Sinai and uprooter of mountains”—Shraga Feivel Hines, *shlit”a*, should be remembered for good, for they helped me in a number of topics to resolve uncertainties.

וכן יהיה זכרון עולם
לנפשות חמי הרה”ג
משה מרדכי אידעלוויץ
ז”ל וחמותי רחל בת
הרה”ג ר’ אברהם
שמואל גארדאן ז”ל שכל
מגמתם היתה לסבב
עניני שתהא תורת
אומנתי ומחשבתם
הרצויה היתה בעזרי
בעז”ה, ותבדל לחיים
טובים רעיתי הכבודה
הרבנית לאה תחי
שהיתה לעזר לי בכל
הליכות נפשי מאז
ועד היום, ויזכרו לטוב
בני רב חביבי הרה”ג
סוע”ה מוה”ר משה
מרדכי שליט”א וחתני
הרה”ג סוע”ה מוה”ר
שרגא פייוויל הינדעס
שליט”א, שהיו לי לעזר
באיזה ענינים להכריע
הספיקות,

23 I.e., someone with both encyclopedic knowledge of everything given at Sinai and also the deductive skill to overturn large edifices built on flawed reasoning.

And remember for good my brother-in-law, the lofty Mr. Eliyahu Moshe Halpern, *shlit"a*, and my honorable sister Mina Le'ah, *tichyah*, who saw it fit to take responsibility for the publication of my book. And remember for good my honorable brother-in-law, Rav and *Gaon*—“a Sinai and uprooter of mountains”—Rabbi and Teacher Zvi Yehudah Allswang, *shlit"a*, rabbi in Chicago, who gave me the initial ability to print my book.

I feel greatly indebted to²⁴ the eminent young man, Master²⁵ Aharon Yeshaiah, *n"y*, who performed amazing work, preparing the manuscript in a clear handwriting, like the Hand of Hashem which has been good to him. He didn't read it like someone reading to find typos, but toiled and reviewed every topic carefully with people his age, among them also my eminent grandson Master Kalman, *n"y*. Their names should be for a blessing and for glory.

ויזכרו לטוב גיסי הנעלה
מר אליהו משה היילפרן
שליט"א ואחותי הכבודה
מינא לאה תחי" שחשבו
מחשבות לקבל עליהם
הוצאת ספרי לאור, וכן
זכור לטוב כבוד גיסי
הרה"ג סוע"ה מוה"ר
צבי יהודה אלשוואנג
שליט"א רב בשיקאגא
שהמציא לי התחלה
הראשונה, להדפסת
ספרי,

ואפריון אמטיה להבחור
הנעלה חו"ב מר אהרן
ישעיה נ"י אשר עבד
עבודה תמה, להעתיק
את הכתב יד בכתב נקי
כיד ה' הטובה עליו ולא
היה קורא בו כקורא
להגיה, ויגע ושנן כל
ענין היטב עם בני גילו,
ומהם גם נכדי הנעלה
חו"ב מר קלמן נ"י, יהיה
זכרם לברכה ויעלו על
במתי האושר לברכה
ולתפארת.

24 This is said idiomatically. The words would literally mean: “I would carry a sedan chair for...”

25 Literally: “Groom and young man, Mr...” meaning, a young man of marriageable age.

And my prayer²⁶ is that the One Above
similarly help me to bring to light the
rest of the products of my creativity,
which I have in manuscript, to be spread
in Israel.

These are the words of one who awaits
the redemption, the elevation of the
pride of the holy Torah, and the building
of Zion and Jerusalem, quickly in our
days. Amen!

Shimon Yehudah HaKohen Shkop

ואנכי תפלה שכה יעזרני
העליון להוציא לאור את
יתר פרי עשתונותי אשר
אתי בכתובים להפיצם
בישראל.

דברי המצפה לישועה
ולהרמת קרן תורה
הקדושה ובנין ציון
וירושלים במהרה בימינו,
אמן!

שמעון יהודא הכהן
שקאפ

26 Lit., "and I am my prayer so that..."